

2009. február 20.

VIII. évfolyam 2. szám

nyitó oldal  
impreszum  
beküldési feltételek  
költség hozzájárulás  
kapcsolat



## Tartalom

### próza, versek

Baka István: Halottak éje  
Balázs Gyula: Hajnal II.  
Baranyi Ferenc: Summázat  
Bányai Tamás:  
Forralt bor és jó meleg  
Bárdos László:  
Egy CD lemez meghallgatása előtt  
Bittner János: Az építómester  
Bodó Csiba Gizella: Új reggel  
Csiki András: Imádság  
Demeter Zsolt: február  
Fetykó Judit : Hárítás  
G. Ferenczy Hanna: Hóesésben  
Jeney András: Otthagyva  
Kamaras Klára: Valahol mélyen...  
Kisslaki László:  
Kosztasz bácsi nyaralója  
Köves József: Gyászjelentés  
Lelkes Miklós: Csillagerdő  
Millei Ilona: Dal  
Németh Tibor: Nagyapám imája  
Nógrádi Gábor: Látod már ez a szörnyű szerelem kell  
Pacsika Emília: Dédanyáink ablaka  
Péter Erika: Időváltozás  
Prágai Noémi: Éjszaka  
Sárközi László: Az éj  
Szei Ferenc Téli tünődő  
T. Ágoston László:  
A hecsedli meg a postás  
Váradi József: Pálilonka



### gondolatok

Aszalós Sándor: Előre a múltba  
Ignotus: A politika mögül



### elfeledettek



Szei Ferenc  
Téli tünődő

Az élet haláltáncában szép volt a tánc,  
az a rövid ejtő-megejtő ifjúság;  
bár látható – és láthatatlan bilincsbe  
verve voltunk: mégis mosolyogtunk  
( és később is, néha, ha gondunk engedett...),  
álmainkat öltöztettük kicsi díszbe - ,  
s betöltöttünk kedvünkkel minden szegletet  
amerre jártunk a széles nagyvilágban:  
a körtvélyesi gáttól Mártély vizéig,  
ahonnan az egész világra kiláttunk  
szemünk rostélya mögül: s mint cikkanó  
madár a kalickából, lelkünk fölrepült  
minden áig, templom tornyáig – az Égbe  
fel, -- s onnan néztünk le a lányok szemébe,  
és lestük, hogy szívükbe' szerelem ég-e  
már irántunk, értünk --, mert ez volt a létünk  
szébbik része ( nekem a szép Emese ) —  
A másik: a költészet, zene – barátság ...  
A halhatatlansággal – s nem a halállal  
törődve: jóság és igazság volt jelünk.  
Mindezekért a pokolba is elmegyünk,  
ígértük, szemben a rosszal, soha háttal,  
de : hátnak hátat, miként Hunor és Magyar!

--- Most nézek, lenézek az ősz üstökökre,  
és e tájon valami vérig fölkavar...



Hódmezővásárhely, 2009. január

11.



## Könyvajánló

**A**  
**MERCATOR STÚDIÓ**  
kiadásában megjelent  
e-könyvek innen is  
nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó  
Bittner János: Rohanj!  
Fetykó Judit: A kapun túl  
Fetykó Judit:  
Az ablakvitéz  
Fetykó Judit:  
Epreskert  
G. Ferenczy Hanna:  
A kereszt árnyékában  
G. Ferenczy Hanna:  
Túl a netovábbon  
Kamaras Klára:  
Álmok útján  
Kamaras Klára:  
Letenyei fák  
Kaskó István: Számadás  
Kárpáti Tibor:  
Csillagzápor  
Sárközi László: Csikágó  
Sárközi László:  
Hellén szerenádn  
Pápay Aranka:  
Örvények felett  
Váradi József:  
A próbára tett táltos  
Verzár Éva:  
Tüzet viszek...

Lelkes Miklós:  
Én már a nyárba  
vágyom át...



## Ajánlott Honlapok

Baka István Alapítvány  
BARÁTOK VERSLISTA  
Irodalom. Művészet  
Digitális Irodalmi  
Akadémia  
Hetedhétthátár  
Irodalmi Rádió

## Vihar Béla

A kedveshez  
A verssorok keresztjére  
Dózsa cigányai  
Este a játszótéren  
Fa az erdő szélén  
Koppány estéje  
Látomás Przemyslben  
Legenda, éjszaka  
Önarckép 1945  
Önarckép 1962  
Pusztaság szomorúsága  
Szomorúság verse  
Virágének



## klasszikusaink

### Virág Benedek

A KALITKÁBA ZÁRT MADÁRRÓL  
A MÚSÁKHOZ  
EGY JELES POÉTÁRA  
FECSCKE ÉS VERÉB  
HANGZATKA NÉGYES  
TROCHEUSOKBAN  
HOLD ÉS UGATÓK  
LANTOMHOZ  
MÓMUS  
RÓKA ÉS SAS  
VÁLÁS KISFALUDY SÁNDORNAK



Beethoven  
Sonata No:5

## Prágai Noémi

### Éjszaka

Beszédesek az éjszakák. Ahogyan a lámpák leigázta gyér csillagfényénél jár-kelel az ember, sok mindent hallhat, az azonban már rajtunk múlik, hogy mit hogyan akarunk meghallani.

Fáradt őszi éjszaka van, lassan itt a tél. A költözőmadarak már régen útra keltek, hogy valahol a forró, napfényes tájakon töltsék a Karácsonyt, akik pedig itt maradtak, azok fázósan bújnak össze fészkeikben. Az útmenti kis tócsák jégből kaptak bőrt didergő hátukra, a fák megkopaszta, álmosan toporognak, várják a havat, az álmokat. Az emberek is elvackoltak már, békés és kevésbé békés fészkeikbe, és duruzsoló kályhák mellett várják, hogy leteljen az éjjel uralma, és átadja helyét egy újabb sietős nappalnak. Csend van mindenütt, megadták magukat kusza rémálmaiknak még a huligánok is. Néhol papírfecniket sodor a fagyos szél, talán egy szerelmeslevél, de az is lehet, hogy búcsúlevél megtépett foszlányait. De aki még kint van az utcán, az érdekes dolgokra figyelhet fel. Amit eltakar a nappal fényes leplevel, az éjjelente mind előkerül a város sötét zugaiból. Titkok, melyeket nappal nem látunk elég élesen, ezért azután nem is figyelünk oda rájuk. Pedig sok mindent tanulhatunk az éjjel nehéz iskolájában, csak az a kérdés, vajon azt látjuk-e meg, amit mutatni akar, vagy torz tükörképeket. Mert az él bennünk, hogy az éj leple alatt gonosz alakok lakják a városokat, mert azt hisszük, hogy minden úgy helyes, ahogy mi hisszük.

Amott egy sötét folt a bokor alján. Táskafele, csak már viseltes, koszlott darab. Undorító szemetet vagy bűzös rongyait zárhatta belé valami csavargó, ugyan ki nézné meg közelebről. És továbbsétálunk, könnyedén, süket fülekkel az éji mesére, és hagyjuk, hogy szívünket belepje a por. Pedig hagyhatnánk, hogy a csillagfény meséljen, hogy tiszta utat kapjanak szívünkbe az éjszaka szavai, és akkor a másnapi újságokban nem lenne az a rövidke cikk, arról a megfagyott csecsemőről, akit egy bokor alján találtak egy ütött-kopott fekete táskában. De vakon megyünk előre, semmi sem számít, átgázolunk az éjjelen is, ahogyan mindenben, szép új világunkban.

Pedig van élet a sötétségen túl. Emberek laknak az éjszakában is, csak nem akarjuk látni őket. Pedig az utcaseprőt is két kislány és fiatal asszonyka várja otthon, pedig a padon alvó szerencsétlen is járt frakkban, ült színházi páholyban. De letépték melléről az emberi címet, és mi átnézünk rajta, hiába tudjuk, hogy fázik ő is, éppúgy, mint mindenki más.

A hideg betonon, egy sötét sarokban szakadt csavargó guggol. Mellette egy kerítés, abban megkapaszkodik néha, amikor megtán-torodik, talán az olcsó pálinka olcsó mámorától. Előre görnyed, kuporog a hidegben - talán a gyomra nem bírta a jófajta italokat...

És valakik jönnek, és megrugdossák. Nesze, részeg disznó! És mi látjuk, de odébbállunk, és valahol mélyen mi is benne vagyunk egy-egy rúgásban. Mert akarjuk látni, hogy az éjszaka számúzóttjeit csakis részeg kábulat kényszeríti térdre, akarjuk látni, hogy bűnhődik, amiért koszos és elfeledett életét kell élnie. Csak egy percet kellene még maradnunk, és kiderülne, mit is akart mesélni nekünk az éjszaka. Mert elmennek a rugdosódók, és a csavargó feltápáskodik. És szemei nem mámortól csillognak, és keze nem az alkoholtól remeg. Zsebébe nyúl, és folytatja a hajlongást a kerítésbe kapaszkodva — azokat a kismacsákat eteti, akikre néhány napja lelt rá annak a kerítésnek a tövében...

Hiába beszédesek az éjszakák, a lámpák hódító fénye nem engedi lejutni hozzánk a csillagokat.

Kristály  
Magyar Elektronikus  
Könyvtár  
Mercátor Stúdió  
Elektronikus Könyvkiadó  
Másképp látók  
Papiruszportál  
Táncsics Alapítvány  
Tiszatáj  
Vadalma

## Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván  
Balázs Gyula  
Batta Eszter  
Csiki András  
Kamarás Klára  
Kaskötő István  
Köves József  
Nógrádi Gábor  
Péter Erika  
Polgár András  
T.Agoston László  
Váradi József  
Végh Sándor  
Verzár Éva



## Új e-könyvek

a

**MERCATOR STÚDIÓ**  
kiadásában.



**Kamarás Klára**  
versek etc.

**Baranyi Ferenc  
SUMMÁZAT**

Három nappal halál előtt  
már nincs időd a taktikára,  
csak arra, hogy a lét határa  
által szabott utat belődd  
s úgy indulj rajta el, hogy a  
távolság már nem a te dolgod,  
de az irány : az óvatos jobb  
vagy bátor bal - szíved joga.

Csak rajtad áll, hogy merre vesz  
irányt a lábad. Akkor is, ha  
ítéletével körbeírta  
a konvent, hogy meddig mehetsz,  
utolsó lépéseidet  
úgy tedd meg hát, hogy diadallal  
verjen a végső korahajnal  
dobpergésébe zárt szíved,

hisz nincsen annál szabadabb,  
akit csak vesztőhely határol:  
egy tűzön ég keresztfa, jászol -  
most gyújts fejedre parazsat!  
Csak versre - másra nincs időd!  
A jól jött meddőség se ment fel,  
csalárd, ki visszaél a csenddel  
három nappal halál előtt.

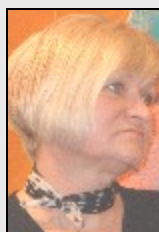
**Kamarás Klára  
Valahol mélyen...**

Valahol mélyen... bűvös hangon  
egy angyal dúdol... Egyre hallom.  
Csak képzelődés? Éber álom?  
Szétfoszlik, sehol nem találok.  
Olyan sötét az éjszaka!  
Soha nem érek már haza.

**T.Ágoston László  
A hecsedli meg a postás**

– Hecsedli. Várjuk a postást – mondta Bányai, az író  
és letette a kagylót. Régi, jól bevált, mondhatni  
egyezményes szövegük volt ez Zsengellérral, a költővel  
arra az esetre, amikor már mindent megbeszéltek, ami  
eszükbe jutott, s valamelyikük úgy gondolta, ideje lenne  
befejezni a trécelést, mert az alsóneműjük is rámegy a  
telefonszámlára. A hecsedli azt jelentette, hogy az író jobb  
híján – no meg pénz híján is – csipkebogyót gyűjtött  
őszönként teának, hogy azzal is teljen az idő, amíg eszébe  
jut valami olyan épkézláb történet, amelyet el lehet adni  
valamelyik irodalmi folyóiratnak. Tulajdonképpen afféle  
unalomúzó időöltésnek szánta ezt az elfoglaltságot,  
amikor nyugdíjba került. Úgy gondolta, hogy a keze és az  
agya egyszerre dolgozhat, miközben a szekrény tetején a  
tálcákban szárad a vitaminbomba. Igen, így mondták a  
rádióban, hogy vitaminbomba, mert állítólag nagyobb a C-  
vitamin tartalma, mint a citromnak.

Amikor kiszaladt a tolla alól egy-egy novella, elküldte  
valamelyik folyóiratnak, amelyikről úgy gondolta, szívesen  
közölné a régről ismert szerkesztő, vagy rovatvezető. Az  
évek múlásával egyre kevesebb lett a régi ismerős és  
egyre több a válasz nélkül hagyott levél. Olyan is akadt az  
újdonsült lapigazgatók, főszerkesztők között, aki azt írta,  
hogy szívesen közölné...

**Pacsika Emília  
DÉDANYÁINK ABLAKA**

A szerenád örökké tart,  
a múlt gyertyái vég nélkül égnek.

selyemcérnával hímzett ifjúságra,  
muzsikában virrasztott éjszakákra  
emlékeznek  
angyalka-csipkés függönyök.

A lélek mélyén van az isten?  
A félelem, és annyi minden,  
szorítja torkom s szívemet.  
Valaki majd csak eltemet...

Valahol mélyen... Én kerestem.  
Ne kárhoztasson senki engem.  
Az oltár mögött - Ostoba! -  
nincs más, csak egy üres szoba.



**Millei Ilona**  
**Dal**

Mint az ősi, szép zenében  
érted szól a dal, nem értem,  
erőmből most nem futja másra,  
felidézni néhány szavadat,  
elmélázni, emlékezni a vágyra,  
elhinni, hogy így jobb, igazabb,  
s egyszerűen tudomásul venni:  
rabigába szerelem se hajthat  
bolond bikákat, szabad madarat.



**Baka István**  
**Halottak éje**

Sírbolt a menny a mécse csillag  
s a hold-krizantém bágyatag  
szagától reszketnek a holtak  
orrcimpái a föld alatt

hol fekszenek gyökérbe fonva  
de most a deszkák széteső  
tömlöcét elhagyják s birokra  
kélnek veled múltó idő

bor és kalács az asztalon  
és gyertya ég s ők visszaülnek  
kihűlt helyükre és vakon  
merednek ránk míg tart az ünnep

hallgatjuk csontujj verdesi  
eső a párás ablakot  
s gyűlölködőn egymást lesi  
egy éjen át élő s halott



*a vendég*



**Szőnyi István**  
**festőművész**



*próza, versek*

Szerkesztő, próza: Kaskötő István  
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára



**Csiki András**  
**Imádság (Hozzád)**

Részegíts meg, teljesen, végérvényesen,  
Szerelmed adjon álmot s új ébredést,  
Mert látod omló sziklafal alatt állok,  
Bősz vonat száguld velem,  
Ingatag serpentineken rohanok fekete sötétben,  
Józanul vétkezvén s bűnhődve józanul,  
Részegíts meg teljesen s kialudhatatlanul,  
Álmot s új ébredést adjon szerelmed,  
Hiszen te vagy bizodalmam,  
Te vagy hitem,  
Te vagy erős váram,  
Immáron örökkön örökké,  
Ámen.

2004.11.16.



**Nógrádi Gábor**  
**LÁTOD, MÁR EZ A SZÖRNYŰ**  
**SZERELEM KELL**

a jégmezőket megolvasztani,  
hogy testeinknek legyen valami  
tiszta víz. Csupán egy csöpp, de tenger.  
Szibéria szelében és a lengyel  
lankákon, hallod, kedves? hallani  
a vérvisszfényű rianást, ami  
rettenthető konok ölelésekkel.  
Jégtáblák: lovak, katonák, rabok;  
melengetem kezéd lehettemmel,  
míg tél jön, s télre tél, s gonosz vagyok,  
jövünk-megyünk, marakodunk. Ne menj el!  
Vállalni kell, ami bennünket vállal,  
halandókat így mérnek a halállal.



**Bárdos László**  
**Egy CD lemez meghallgatása**  
**előtt**

Tok és ábra mondattana:  
kép és megint kép.  
Előzék és hátlap, zenére teremtett,  
fedélnek s környezetnek,  
formának a másformára.

Vigasztal, de nyugtalanít is:

**Németh Tibor**  
**NAGYAPÁM IMÁJA**

Halász volt, meggörnyedt,  
búskötésű ember.  
Mindég sötétben kelt  
és morogva perelt  
eltűnt pipájára,  
pedig szájában volt,  
mint az istenátka!

A szürke homályban,  
mint a kígyózó füst,  
míg fojtott a parázs,  
fuldokolva kúszott  
szét a káromkodás.

Szent volt ez az ima □  
Pedig vén kezétől  
nem csörrent a persely,  
nem kísérte tömjén,  
s pislogó gyertyák közt  
ájtatos pap szava,  
ezért reszketett meg  
a gyászt-keresztelő  
kőtemplomok fala.

Szent volt ez a beszéd □  
Benne égett minden  
fájdalmas örökség.  
Ha a Bodrog partján  
megrezen a nyárfa,  
ősz-színéről ma is  
haja jut eszembe,  
s feltűnik a vízen  
valahol egy ladik,  
megfájdul a szívem.

Gyerek voltam, mikor  
a vén adószedő,  
a halál rekvirált  
nála egy őszi nap,  
és egy csöppnyi házra  
ráhajolt a gyásznak  
fekete virága.



**Balázs Gyula**  
**Hajnal II.**

Mágus vagyok. Magány varázslója,  
Kiben örvényként remeg a csend,  
S zordan üti el a Végtelent:  
Bárdként lendül felettem az óra.  
Szabadulnom nem lehet. Csillagok  
Csobbannak hús vízen: könnyemen.  
Most érnek meg bennem a tűnt napok,  
Mikre legyintettem könnyeden.  
Varjak szállnak szemem íriszében  
Holt tájak felé az éji szélben –

hisz általa tapinthatom,  
egybefoglalhatom az ellenpontokat,  
sőt a levegőhullámokon vágató  
lényeket is felfoghatom.  
Majd kifejtem a lemezt is,  
becsusszantom a készülékbe,  
pörgésén is uralkodom,  
s kijelentem: azt hallgatom,  
ami enyém.  
Azt, ami.  
Fogalmat alkotok e dobozról.

(Ahogy a be nem merítkező  
méregeti a medencét, s ahogy  
a haldoklón is eligazodik  
az, aki másnap reggelre kel.)

Ám ami kitüremkedik a széleken,  
és valahol ott van, éldégél  
élmetszéseken, peremeken is túl,  
mi fedésbe nem hozható,  
el nem fogyasztható,  
nekem olykor az is világít,  
a korona,  
melybe még épphogy belenézhetsz.

Hús- vagy százévente.  
S meg is sejtem: soha nem lesz enyém.  
Hiába ügyködöm mindjárt fedéllel, fiókkal,  
nyomógommbal, kijelzővel,  
mert kicsap a széleken, s önműködően  
növekedik, fogyatkozik.  
Beszédre teremtett  
az, ami  
egy szót hadar vagy periódusokon  
dadog végig: ám ez is egyre megy.  
Innen és túl  
mondja mondatlanul a magáét.



**Sárközi László**  
**Az éj**

Az álmok zöld és néma völgyét járom  
és nem tudom még, hogy merre térek holnap;  
érzéseim úznek, messzi elsodornak  
várva az estet; megnyugvásra vágyom.

Hámló seb az alkony, mögötte éjnek  
kútja, a hold benne – hős, harcos végzet;  
vértje csillan; lázad, hogy haljon újra.

Végtelen utakon új utak futnak  
s mi végre vándorlok, nem mondja semmi se.  
Szegélykőre ülök s nézek a semmibe.

Hideg villanás: egy sárga lámpa rám néz,  
dohos, kék macskakőn tűnődik a fény

Szívemre tör a suhanó raj.  
Véres a horizont s károg a rém –  
De feledésre: nyílik már a fény,  
Mit virágként bont ki egy sóhaj.



Szőnyi István: Reggel



**Fetykó Judit**  
**Hárítás**

Teljes gondolati atmoszféra után  
csupa nőietlen tulajdonság  
nem fontos a ruha az ékszer  
csak tiszta ép és színben összeillő  
a többi mind lényegtelen  
nem okoz izgalmat az új szabás.  
Inkább egy könyv színek táj  
tarka fonalak gobelin.  
Nem ér már semmi új, ne félj.



**Kisslaki László**  
**Kosztasz bácsi nyaralója**

Zsíros kenyérnél nincs jobb a világon! Pláne, ha az  
ember megszórja paprikával, igazi somogyi módra.  
Nyáron, meg ha még kovászos uborkát is haraphat hozzá  
az ember, a király sem kívánhatna jobbat. Ha meg még  
maradt a kenyérből, és a kutya sincs a közelben, hogy  
megegye, – akkor sincs gond.

Az ember csak még jobban megpaprikázza, – már  
csak a színe miatt -, és mehet is már a nádas mellé

s tízezer magánnyal ölel át az éj  
hol fekete holdtól barna minden árnyék.



**Lelkes Miklós  
Csillagerdő**

*Kaskötő Istvánnak*

Madárhang-cseppek égtek.  
Kihúnytak. Láttam: színt ad,  
titkot a tájnak alkony,  
egy ámulat-pirosat.

Pirosát égi vérnek,  
mely légben, könny-tükörben  
ha fájdalomát kiönti:  
szív ujjong, s visszaretten.

Tagadjuk bár: az ember  
fél szépségekre nézni,  
mert a mögöttes bánat,  
jövőbe elkíséri.


Egy-egy, kit alkony érint,  
a Gondolatig felnő,  
melyben a Szépség csendjén  
várva-várt csillagerdő.

Fent: a Megérthetetlen,  
de szépségével láttat  
egy soha el nem értet  
e csillagdús varázslat.

(2009)



beetetni a keszegeket. Persze darabonként kell  
belecsipegetni a vízbe, hogy mindenkinek jusson. Az  
biztos, hogy este már családostól jönnek vacsorázni; –  
csak győzze az ember kirángatni őket.

Mindezt csak azért írom ide, hogy ne tartsuk  
furcsának Kosztaszt, a hajóácsot. A bácsi - szinte  
hihetetlen - olajjal ette a zsíros kenyeret. De hát az ő  
vidékükön az járta. Valami Szaloniki nevű városból jött,  
ahol nagypapa szerint külföldiül beszélnek. A téeszelnök  
dicsérte is úton útfélen, hogy Kosztasz elvtárs, nagyon  
harcos elvtárs, de menekülnie kellett a burzsujok bosszúja  
elől. Holott ez nem is úgy volt. 



**Bodó Csiba Gizella  
Új reggel**

Az igazság nyomorult tonnait  
megrakott vasúti vagonok súlyával  
húzza az ember a háta mögött.

Húz szívére felrakott ezer  
fájdalom követ, - bár nem visel,  
de húsába érzi mélyedni a vezeklőövet.

Évnyi arctalan remény kacsint  
ez egyetlen éjen öröm-álarc fölött,  
maradjon festetlen a mosoly,  
mi hajnalra közénk költözött.

Gyengéd terhével az ég elenged  
pelyhes gyermekkönyvet,  
vágjuk letenni, s hinni, esztendőnk  
sötétjét finom por-hó cukrozza meg.

Budapest, 2009. január 5.



**Köves József  
GYÁSZJELENTÉS**

Súlyos, hosszantartó, nagy érzelmek után  
pislákol, majd kihuny benned a szenvedély.  
Lehet, hogy este lesz, talán csak délután,  
vagy éppen kegyetlen, karcossá dermedt éj.

Elszáll a szerelem, marad néhány fénykép  
amellyel nem is tudsz mit kezdeni, csupán  
csodálkozva nézed: ezt szeretted nemrég?,  
és többé nem vágysz már ölelése után.



**Váradi József  
Pálilonka**

A Teremtő bizonyosan nagyon jó kedvében volt, amikor ennek a hét falunak telepítésére elküldte a cövekeket. Az égi küldöttek elvégezték a dolgukat. A leszúrt cövekek környékén hamarosan majorságok, aztán falvacskák kezdtek dagadozni. Némelyek lélekszáma a másfél ezerrel is kacsintgatott. A medence olyan, mint egy fatörzsből faragott, dagasztó tekenő. A tekenő hosszán megy át a Feketeügy. Rigolyás és fergeteges vízfolyás. A felső folyáson alig van víze, tele van akkora s nagyobb kövekkel, mint a fejem. Az alsó folyáson úgy viselkedik mint egy meglett nagy folyó, egy kő sem látszik, csak a vadon töredezett, magas partok. Nyár közepén, fenn a marhák alig kenik fel a nyelvükkel. Ha nem lennének a patakok, tán még ki is száradna. Tavaszon olvadáskor vagy őszi esők idején, özvönvizet hirdet. Hat, nagy patakot ölel ott magába, egyik – egyik éppen hogy megtérésekor. Ettől mind zizesebb lesz. A teknő aljában aztán lesz épp elég víze. Csapkodja is a martnak. Patakér ott van a lapály közepén, saját pataka ugyan nincs, mégis három vízben áztathatja lábát. Akik egy vízből isznak, azok jobban szeretik egymást. Hétfalu község, valóban hét falu közösségéből állt az idők elején. Aztán több rendben szűntek.



**G. Ferenczy Hanna  
HŐESÉSBEN**

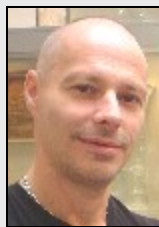
Eltűnt az ösvény már az udvaron,  
hósipka, sál a tömpe kazlakon  
éhes kis cinkék gyűlést tartanak  
- a rózsák mélyen, mélyen alszanak.

Háztetők felett kémény füstje száll  
csillag se gyúl ki, csak a kőd szítál  
vonatok futnak, kerék zakatol  
- nyílnak e rózsák most is valahol ?

Reggelre minden csupa zúzmara  
ágbogas kóró, öreg szilvafa  
és olyan szürke nap nélkül az ég  
- én nem is tudom, lesz e rózsza még ?

Eltűnt az ösvény lent az udvaron  
már elsötétült párás ablakom  
ott kint csak a hópelyhek rajzanak

Néhány hét, s felhőid tőled messze szállnak,  
messzire, egy rideg, borús város fölé,  
ahol már nincsenek régi, merész álmok:  
- te ott, én pedig itt - megyünk a sír felé.



**Bittner János  
AZ ÉPÍTŐMESTER**

Apám még ifjú volt, mikor bevették  
az alapkőre családunk pecsétjét.  
Gyerekként láttam, hogy a követ hordják,  
ma vénen nézem égbenyúló tornyát.  
Sok templom összedőlt – okultam ebből:  
csigáktól, fáktól, apró természetektől  
tanultam minden építési módot.  
És így az Úr tervrajzából a Dómot  
olyanná tettem, mely méltó nevéhez.  
A földön áll, mégis közel az éghez.  
Kecses falai könnyeden lebegnek.  
Otthont teremt magasztos ünnepeknek.

Olyan követ használtam én is végül,  
amilyenből a disznóól is épül,  
és ott a nagy mestergerenda fája,  
lehetett volna juhakol karámja.  
És mégis székesegyház lett belőle,  
mert én voltam a büszke építője.  
Nem volt szükségem timpanonra, frízre,  
új századunk idézi minden díszre.  
A sok-sok óriás ólomüveg ablak  
aláfestése a rideg szavaknak.  
A mennyre gondolsz, nem pokoltüzére,  
a fény fon körbe kapuján belépve.

Stabilan áll, mert támpillérek tartják.  
Csipkébe öltöztettem minden sarkát.  
Nincs két egyforma szobra, kővirága.  
Büszke vagyok az aszimmetriára.  
Néhány ezren csodálják térdre hullva...  
De áll-e még egy emberöltő múlva?  
Előbb-utóbb majd újra harcok jönnek  
– nehéz alkotni, ölni sokkal könnyebb –,  
a templom összedől, megég a kódex,  
a dóm kövéből egyszer juhakol lesz.  
Éppen ezért, hogy el ne tűnjön mégsem,  
a névjegyem a zárókőre véstem.



**Péter Erika  
Időváltozás**



- a rózsák mélyen, mélyen alszanak.



**Jeney András**  
**Otthagya**

Koporsón rozsdalánc, könnyálló vakolat,  
fémhideg múzománc, villódzó felirat:  
Időskorúak Otthona.

Hátul, a réseken, magányos éjjelen  
betör a szél, s – miként szatír a szüzeken –  
kedvét kitöltve lép tova.

Délben zaj, csattogás. Asztalon reggeli,  
az ágyon szürke arc, nyitott szem – könnyteli.  
Öt éve néz, öt éve vár...

\*

Szemét lefogták már – a férfi este jött.  
S megy is. Annyit kérdett, míg állt az ágy fölött:  
mért néz még mindig rám, anyám?



**Demeter Zsolt**  
**február**

a hóvirág ledobta  
avar kalapját  
szomjas sugarak  
mohón harapják  
a még megbújt havat

a kökénybokor is  
únja már a telet  
várja hogy rügyet  
fújjanak a szelek  
és nárciszt hajtson a nap



Kagylóhéjba  
zárva élek,  
tetten érnek  
gondolataim,  
időjós csontjaim  
kattognak,  
mint rozsdás  
óraszerkezet,  
vagy Legó-játék  
műanyag részei,  
ahogy épp egy gyerek  
illesztgeti  
helyére.

Végül kiderül  
működőképes-e,  
vagy kukába kerül.



**Bányai Tamás**  
**Forralt bor és jó meleg**

Dérnyi Ákossal madarat lehetett volna fogatni.  
Jutalmat kapott és még elő is léptették. Csakhogy a  
madarak eltűntek fészkeikben, vagy tovaszálltak délre a  
farkasordító hideg elől, amely megdermesztette az egész  
országot. Ákos is felvette magára szőrmével bélelt  
nagykabátját, meleg sálat tekert a nyaka köré, kucsmát  
húzott a fejére, vastag kesztyűt a kezeire, mielőtt kilépett  
az értekezletnek helyet adó épületből. A jéghideg északi  
szél még így is megtalálta ruházatának réseit, csípett a  
kabát alatt, marta fejét a kucsma szélén. Összehúzta hát  
magon a kabátot, amennyire csak tudta, és sietős  
léptekkel indult hazafelé. Kocsiját nem használta aznap, a  
jeges utakon kockázatos lett volna hajtani a drága  
járművet. A legnagyobb elővigyázatosság mellett is  
előfordulhat koccanás. És ha még csak koccanás!

Sietsége ellenére is óvatos volt, következetesen a  
lába elé nézett, nehogy megcsússzon a jégburkolta járdán.  
Az utcai lámpák fénye megvilágította az utat, de ott, ahol  
árnyék vetődött a járdára, elég egy vigyázatlan lépés,  
máris kitöri kezét vagy lábát. A bérház közelébe érve  
tekintett csak fel, akkor is csak azért, ég-e a villany a  
harmadik emeleti lakásban, ahol végre az otthon melege  
várja.





## Magyar Nemzetstratégia

Magyarország arról is nevezetes, hogy az utolsó száz évben több tucatnyi nemzetstratégia született, gondoljunk csak Jászi Oszkár, Babits Mihály, Szekfű Gyula, Szabó Dezső vagy Németh László elképzeléseire. Nemzetstratégia alkotási kedvünkben az utolsó pár évben az egy főre jutó népboldogító tervek az exponenciális függvény értékeinek megfelelően növekedtek. Már minden valamit is magára adó gyűlekezetnek, és válogatott csoportoknak van „nemzetstratégiája.” Ebben valóban jól állunk. Nagyon jól.

Legújabbán a nem régen gründolt Magyar Konzervatív Alapítvány adta ki és mutatta be 2008 december elején a saját nemzetstratégiáját Magyar Nemzetstratégia címmel. Ebben a vaskos kötetben 37 szerző szólal meg, úgymond körüljárva a magyar nemzet problematikáját, szem előtt tartva a közösség jövőjét is

Mielőtt bárki is kézbe vesszi ezt a magyar társadalom problémáira nézve haszontalan könyvet, jó ismerni az un. Konzervatív Alapítvány alapelveit rögzítő bevezető mondatot:

„Az Alapítvány a keresztény értékrendet, életszemléletet, és életmódot, valamint az ezzel összhangban létező magyar és egyetemes hagyományt tartja fontosnak. Konzervatív, mert a történelmi alkotmányosság folyamatosságában megmutatkozó magatartásmódokat és értékeket, szabadságharcos, szabadságőrző, alkotmányhelyreállító hatalomszemléletet, általában a magyar történelmi hagyományt és politikai tapasztalatokat vallja követendőnek. Az alapítvány az istenes, hazaszerető, családvédő, önzetlen, nemes lelkű, tartással rendelkező, magyar karakter által tanúsított magatartást és az általa meghatározott közéleti, közösség szervező magatartást fogadja el követendő és támogatandó mintának.

Az Alapítvány alap gondolata az, hogy a történelmi-közjogi örökségünk, sőt egész nemzeti hagyományunk kiemelkedő alapja, jelképe és megtestesítője a Szent Korona.

Gondolom értelmes és önállóan gondolkodó embernek mit üzennek ezek a semmit mondó frázis mondatok. De egyet megállapíthatunk, a „keresztény értékrend” deffiniója nem történt meg. Azt azért jó leszögezni, hogy a magyar „mély konzervatív gondolkozásban” a kereszténységet csak és kizárólag a katolikus egyház jelenti. Az is igaz, hogy amióta az antiszemitizmust nyíltan felvállaló egyes református lekipásztörök is a politika porondjára léptek, bocsánatos bűn a „konzervatív-keresztény gondolkodók” számára reformátusnak lenni. De semmit nem változtat azon, hogy a Konzervatív Alapítvány szellemiségének, így a „keresztény értékrendnek” is, csak a katolikus egyház által kijelölt magatartás az alapja. Az köztudott, hogy mit jelent a magyar politikai jobboldal szóhasználatában a „keresztényi értékrend”. Azt hogy, nem zsidó.

A keresztényi értékrenddel kapcsolatosan érdemes feleleveníteni Márai Sándor 1943-1944-es naplójában leírtakat:

„Kereszténység”, mondták - és szakszerű képzettség nélkül igényelt iparigazolványt értettek alatta. Kereszténység, mondták és zsidó bútorok rablását értették alatta. Kereszténység, mondták és minden szabad gondolat, egyéni vélemény megfélemlítését értették alatta. Keresztény ember vagyok, mondták gőgösen és a markukat tartották.

A "jó magyarok" figyeltek, neszelték. Kezdetben, márciusban, kissé gyanakodtak is. - Jó lesz ez, sógor? - kérdezték egymástól halkán és összehajoltak. - Fog ez menni? Nem lesz baj belőle?... Aztán látták egy napon, hogy "megy a dolog"; az oroszok még messze voltak, Franciaországban, Belgiumban még a németek strázsáltak; a zsidók közel voltak, ki lehetett rabolni, meg lehetett gyilkolni őket. Erre a jó magyarok - miniszterek, államtitkárok, képviselők, jegyzők, szolgabírák, csendőrök, s a hozzájuk csatlakozott népség és katonaság - nekigyürköztek, megpederték a bajszukat, s magyaros lendülettel nekiláttak az ügynek. S látták, hogy "megy".

Azzal sem lehet sokat kezdeni, mit is jelent a „az istenes, hazaszerető, családvédő, önzetlen, nemes lelkű, tartással rendelkező, tartással rendelkező magyar karakter.”

Úgy tűnik, a Konzervatív Alapítvány a régmúltból ide pottyantott szellemi múmiák gyűlekezte, akik mitoszokban, zavaros sámánisztikus hitvilágban élnek, éreznek, gondolkoznak ma is, és magukat a nemzet egyedüli és kizárólagos megmentőinek, mint eleve elrendelt küldetésnek tekintik. Pedig társadalom felé semmi lényegest és hasznosat nem tudnak mondani.

Lapozunk bele ebbe a „nemzetstratégiába”, melyről a jobboldali napilap így vélekedik: „A Magyar Nemzetstratégia 800 oldala a jobboldal, polgári oldal, a nemzeti, népi, keresztény és konzervatív megközelítési módok közös részeit próbálja összefoglalni.” Mit lehet erről a kifordított megfogalmazásról mondani? Semmit nem érdemes.

A „nagy hatású” kötet szerzői között találjuk többek között: Id.Hegedűs Lóránt, aki közismert a családjával együtt az antiszemita nézeteiről, Pozsgay Imre, -aki az MSZMP KB tagja volt, Jankovics Marcell,-akinek egy bécsi beszélgetés alkalmával azt emlitettem meg, hogy érdemes volna elgondolkozni azon, hogy a Budapest Főpolgármesteri poszt is csak két cikluson keresztül lehessen betölthető. Erre azt találta mondani nekem, „A zsidók akarják Demszkyt!” (No comment) Kondor Katalin, akiről kiderült – érthető élénk tiltakozása ellenére - a Kádár-rendszeri ügynök múltja, Bogár László aki valaha mint MSZMP tag, lelkes híve volt a

kommunizmusnak, Varga Demokos György, az Antall Nemzetpropaganda Hivatal volt vezetője, akinek erős antiszemita nézetei közismertek, vagy Zétényi Zsolt, akire kár egy szót is vesztegetni.

Erről a tanulmánykötetről szólva a következőket mondta Zétényi Zsolt: „Szánjuk az értelmes értelmiségi szellemi osztálynak, csoportnak, felelősöknek, a politikacsinálóknak. Nem feltétlenül a maiakat és a mostaniakat értjük ezen csak, hanem azokat, akiknek jó és kívánatos, hogy az ország irányítását a kezükbe fogják, kezükbe tartásuk és meghatározzák a jövő alapvonalait” Na! Nem érdemes morfondirozni egy pillanatot sem, milyen is az „értelmes értelmiségi szellemi osztály, csoport” ez már Zétényi Zsolt titka, nem is csodálom, hogy semmit el nem árult belőle. Ezt a szellemi katicántos megnyilvánulást tovább tudja ám csavarintani. Bevezető gondolatok egy jövődől nemzetstratégiához c tanulmánya zavaros gondolatokat tartalmaz, hemzsegek benne az ismert közhelyek. De olvassuk az emelkedett mondatokat tovább.

„Magyarország legtöbbet hangoztatott és a legnagyobb veszedelmekkel riogató bajának, azaz a gazdasági válságának valójában nem önmagában rejlől, de még csak nem is a gazdaságpolitikában gyökerezől okai vannak. Hanem a fő ok a világhódítól neoliberalis – anyagias, embertől, nemzetől és Istentől egyaránt elrugaskodott, individualista – felfogásban keresendől... meggyőződésünk, hogy ma leginkább annak van létjogosultsága, amely – röviden szólva – a jövő érdekében visszanyúl az éltetől hagyományokhoz, az ember istenképmás mivoltához.”

A kiadvány szerzői között van olyan is, aki a „nemzet sámánának” hiszi magát - és a szikét felcserélte a „sámán homlokszalagra” - és ebből a „magas pozicióból” zengeti dörgedelmeit a „keresztény-nemzeti lányoknak, fiaknak”. A „nemzet szívembere” az elfelejtett gyökerekhez való visszatérést hangsúlyozta. „A világunkban istenközpontú, természetközpontú a világ és szeretnénk visszaállítani a teremtől rendet, a társadalom minden egyes területén és mivel magyar nemzet integráns részei vagyunk, azt szeretnénk, ha mind a 16 millió magyar ember közös célokat, feladatokat találhatna ebben a könyvben.” Mit jelent az „elfelejtett gyökerek”, erre a választ is megadja a Magyar Nemzet c lapnak adott interjújában: „A Szent Korona jogfolytonosságának helyreállítása, ami nem más, mint a földi és az égi világ összekapcsolása, az egymás mellett élésnek a magyar hagyományokban való bemutatása”. Tetszenek érteni ügye?

Vagy a konzervatív stratégiának egyik jeles képviselője dr. Tóth Z. József, akinek az alábbi mondatot sikerült kipréselni magából:

„Küldetést hordozól történelmünk és nemzeti létünk időtlen szimbóluma a Magyar Szent Korona. Ez a tündöklől ékszer „Újszövetségi frigyládaként” a teremtől öröklétet köti össze a mi elmúlól emberi világunkkal. Miután a Gondviselés ránk bízta az „angyalok hozta koronát” nemzetünk folytonos feladata, küldetése, beteljesítve a több ezer éves szkíta hagyományt, hogy már a földön törekedjünk a szeretet Isten országának megvalósítására. Így nemzeti létünkért, öntudatunkért, megmaradásunkért folytatott harc egyben a küldetés beteljesítéséért folytatott küzdelem is.”

Bene Éva főorvos - a Katolikus Rádió munkatársa – előadásai során szívesen beszél a „magyarság indirekt népirtásáról,” aki szerint a „vértelen nemzetpusztítás soha nem látott formákat és méreteket öltött.” Bene Éva főorvos nem riad vissza teátrális képies nyelv használattól, mely során egyik könyvében a magyar nemzetet birkanyájhoz hasonlítja, mely „önként és dalolva vonul vesztőlhelyére.” Csupa negatív érzések, érzelmek kisugározása. Természetesen mindez a „libsibolsi” kormányzásnak köszönhetően, mely kiderül a főorvos asszony írásából.

Fentieket olvasva tisztelettel ajánlom a „nemzetstratégák” figyelmébe Pikler Gyula szavait, melyeket Pulszky Gusztávról szólva mondott. Azt gondolom, felesleges megemlítenem, hogy Pikler Gyula a XIX-XX századfordulót követől magyar progressziól kiemelkedől képviselője volt. Ady Endre is hivatkozott Pikler Gyulára a Kozmopoliták publicisztikájában (1902. július 6.) "Egész nevelésünk haladásellenes, anélkül, hogy tudnók; a végett, hogy az ifjúság fogalmat nyerjen az emberi műveltség erejéről, feladatairól és különösen a nemzeti művelődés feladatairól, történelmet tanítanak neki, a lelkesedés forrását a múltban keresik számára..." Ezt képviseli a vaskos kötet szellemisége: előle a múltba!

Van aki az „egy magyar vallás alapításának oly elszántan visszatéről kényszerei”-ről értekezik és szépen kifejti hogy a „magyar gondolkodás, mint méltól szellemiség, mint egészben lától és teljességben érzől, de nem kisajátítól attitűd, mint bölcs lelkiismeret, melyeknek a magyar szellem kozmikus feladatának betöltése a célja.” Így már érthetől a Szent Koronának mint „újszövetségi frigyládaként” való emlegetése. Ha már badarság, akkor fokozzuk tovább. Sámáni módon.

Vagy dr. Oláh János aki szerint: „Az átalakuló magyar társadalomban tapasztalható lelki és testi betegségek, például a depressziól és a korai férfihalál rémisztől növekedése is a társadalmi tőke siralmas állapotával magyarázható.” Oláh János megállapításán nincs mit csodálkozni, mert abban a társadalomban melyben az ellenzéki politikai erő csak a negatív folyamatokat súlykolja a társadalom tagjai fejébe, és ahol ez a súlykolás gyűlölettel jár együtt, ott valóban megrogyan a közbizalom, a társadalmi tőke elsorvad és bekövetkezik az, ami ma észlelhető az országban. Erőszak, durvaság, kulturálatlanság, vélt előjogok, és törvényen felülének hitt csoportok keletkezése, korrupciól mely 1998 óta „polgárjogot” nyert a magyar társadalomban, közéletben.

Na de mit mondjon az ember, amikor olyan megállapításokat olvas mint: „Szent Korona, mint a nemzet legfontosabb identitásszimbóluma” . Erre a megállapításra az értelmes ember ma már csak legyint. Mintha nem 2009-t íránk, hanem még a XVIII. század közepén járnánk – gondolkodásban.

Vannak azért majdnem marxi megfogalmazások is, amikor kifejti: „Az emberi közösségek létét tízezer éve a termelés biztosítja. A termelőmunka lett az ember küldetése, önfenntartól missziója.” Innen már piciny lépés a marxizmushoz és a marxista világnézethez. Bizony.

Imádjuk a frázisokat.

Szabados György – akinek ebben a „nagyyszerű kötetben” ugyan nincs munkája, de szellemi bajtársa a kötet szerzőinek – egyik tanulmányában Hamvas Bélát idézte, így:

„Az egyik idézet Hamvas Bélától való, mely így szól, egyszerű kis mondat:

„A nép sorsát, csak a szellemi kaszt irányíthatja”.

De ahogy olvasgatom ezt a Nemzetstratégia c összeállítást, egy dologról azért meggyőződtem: Az írások szerzői nem tartoznak a Hamvas által megfogalmazott szellemi kasztba.

A párbeszéd megkezdése a cél – mondta Bogár László a könyv egyik szerzője. Csak az nem derült ki, hogy kik és kikkel kezdjék a párbeszédet. És miről párbeszéljenek? Badar, zavaros szellemiségű dolgokról nincs mit párbeszélni.

Egy ilyen könyv kényszerű elolvasása után érezhető Márai Sándor megállapítása: „Milyen hálátlan szerep lesz mindazéknak szerepe, akiknek fel kell számolni a Nemzet, a Kereszténység, a Haza meghamisított eszményeit!” Látjuk, a hamisítás most is töretlenül folyik a „keresztény-nemzeti” demagógia szellemében. Azért felmerül a kérdés a „nemzetstratégia” olvastán: Mit szól ehhez a nemzet?

A figyelmes olvasónak az az érzése, hogy ez a kiadvány semmit nem ad a helyes történeti identitás kialakításához, nem jelent semmilyen támaszt a jövő felé botorkáló magyar társadalom tagjainak.

A könyv elolvasása után egy tanulságot azért megállapíthatunk: a szerzők 778 oldalon sem tudták elmondani azt, amit Gr. Széchenyi István már 1830-ban a Hitelben két mondatban megfogalmazott:

„Nem azzal használnak népüknek, ha népboldogító terveket gyártanak, hanem ha az emberfőt kiművelik. A nemzetmentő sürgés-forgás kiművelt emberfő nélkül semmit nem ér, és sok kiművelt emberfő sürgés-forgás nélkül is megmenti a nemzetet.”

---

1./ mno.hu 2008.12.18. 20:20

2./ Napló 1943-1944 – Helikon 2004

elfeledettek

Szerkesztő: Fetykó Judit

Egyetlen művészet sem csupán a nagyokból táplálkozik. Ők sem nőhetnének meg a kisebbek nélkül, az irodalomtörténet folyamatosságát ezek az utóbb kevéssé ismert vagy elismert szerzők tartják fenn. Közülük válogatunk, hogy kiemeljük őket a feledésből. Legalább a tudat, tudatunk következő „kihagyásáig”.

Dr. Bárdos László  
irodalomtörténész



1908-1978

## Vihar Béla

### A verssorok keresztjére

A verssorok keresztjére feszítem fel magamat meztelenül,  
akik szánni tudtok, jöjjetek közel hozzám,  
tudom a fűszáltól, az esti mező ősz pírja mesélte:  
öröm a szomorúság folyosója, szomorúság meg az örömé  
egyedül vagyok magamban  
elment napjaimat letakarja a felhő,  
falu szomorú kalapja, háztető alatt ülök, este van,  
lámpánál ülnek őseim is, árva botlásaimra tekintenek  
a könny csillogásának üvegén  
és cselekedeteimre nincs magyarázat,  
egyedülvaló az mint a sziget,  
tenyeremben virágot tartok, az állatok tekintetéből téptem ki -  
megállok ablakod előtt szomszéd,  
egy frigyben szült testvérem vagy nékem,  
legyen a te bajod az én bajom is, mint terített asztal,

---

ÉLETRAJZ

---



bizony aki így akarta, szomorú apánk is az nagyon,  
felsikít a hómezőkön, fáj ugy-e fáj?



### Látomás Przemyslben

Hajamat megrázza a szél és az ősz  
huszonhárom éve vagyok ezen a földön tanu -  
18 ezer halott között akit megöltek  
apáim és bátyáim galíciai iszappal horpadt szemükben  
csukaszürkében, vérrel teleszórva,  
embervérrel,  
18 ezer német, magyar és orosz,  
Európa minden gyermekei a Rajna, Duna és Volga partjáról.  
A sírok hantján Isten hegedűje sír,  
könnyes csillagok hullanak,  
csillagok hullanak, virágok és mezők beszélnek.  
Az idők freskóját bontogatom 1914 Przemysl.  
Fent  
az egek boltozatának vetítővásznán, hol az ősz emészti önmagát  
az idők freskójából megjelenik a felhők között  
az álom-Burg!  
lilaruhás püspökök füstölővel -  
aranykereszt úszik, az egyház szent körmenete - száll a felhő  
... az ősz monarcha piros rendjellel, Bécs császára I. Ferenc József  
és egy melankólikus fej gróf Tisza István  
szemüveg csillog, rőt prémruhában,  
hercegek, gyárosok, diplomaták szektája - salétrommezők  
pátriárkák - forradalmak - petróleumkutak -  
a felhők kendője száll -



### Koppány estéje

A fakupát a kőasztalra vágta,  
és görcsbe rándult inas, mongol arca,  
csapdosta medvevállát hajfonatja. –  
A benyílóban füstölgött a fáklya.

Mi lesz a magyar? – e kérdés gyötörte:  
lám, betörik, mint a pusztai kancát,  
s ezért özönlik az idegen papság,  
hogy önvesztébe, szolgaságba lökje.

Hát ezt akarja Geyza fene fattya?  
Szabadság helyett kínálna ekéket?  
Már lekergették lováról a népet,  
az őskötést a gaz Vajk megtagadta.

Ily fájdalom dúlt háborgó haraggal  
Koppány szívében. Siratta a berket,  
hol hajnaltájt lágy szűzek énekeltek,  
s ősz táltosok forogtak póre karddal.

Most meg a halál rút istenét hozzák,  
hogy lábánál sunyítsunk gyötrellemmel –



Szőnyi István: Olvasó férfi

### Szomorúság verse

így sajgott kínja – hisz az új hit nem kell,  
ha lángözönbe fullad is az ország.

A tölgyesekből hangja kélt a szélnek,  
s féltérdre bukva, mint kit tagló vert le,  
döbbenet látta: síri mélybe veszve,  
sámáni árnyak tépik a sötétet.

Kitört az éjbe, megborzongott titkán.  
Fény lobbant, tornyok... Nézte iszonyodtan:  
valami új kezdődik, s a magosban,  
a Sors üllőjén kovácsolja István.

S a távolból, akárha kúrhang szólna:  
a ködgomolyban századok füstje száguld,  
és csikordulva, ropogva kitárult,  
vaspántos kapujával, Európa.

(1959)



### Pusztaság szomorúsága

Falvak alszanak a hóban,  
fehércsillagú havas pusztá szomorkodik, a szűzesség hókoronája szikrázik  
a holdbolygótól.  
A toronyban karácsonyra csilingelnek.  
Mikulás hósüvegét szemébe húzza.  
Szlávhóvirág nyílik a halálcsendes havasokon.  
A parasztok talákoztak Télapóval bent az erdőben.  
A titok lehúnyja pilláját, pusztaság szomorúsága  
messze pedig lobog a csillag, mint sír előtt a könnyes szem.  
Jégábrák rajzaiban orosz hegedűhúr felsiklik.  
Pásztorleány nyisd ki ajtódát!  
pásztorleány nyisd ki ajtódát!  
Áldassék az az Isten ki szeretettel köszönt bennünket,  
hópusztaság szomorúsága ámen.



### A kedveshez

Ahol már nincs segítség,  
sem istenek kegyelme:  
elhozza balsamírját  
az asszonyok szerelme.  
Ők, akik életosztók,  
Oígy tanítanak minket  
csókjukkal elviselni  
Oéltünket, sebeinket.  
Karodra ráfonódom:  
Ooltalmaz, védj meg engem,  
hogy egyszerre anyám légy,  
Oanyám és a szerelmem.

[1960–1962]



### Önarckép 1945

Most kezdünk el majd élni... – szólottam meghatott  
hangon az asszonyomnak, s amint hajnalodott,  
holtakra emlékeztem, akik e pillanat  
szomjával szálltak sírba, s fekszenek föld alatt.  
Mi megmaradtunk – mondtam. Szemembe könny szökött,  
szívembe csend, merengés, majd láng és rom között  
már új ízét éreztem az elfeledt szavaknak:  
jövő, ember, igazság... zsendültek, fölfakadtak.  
Így szárnyalt fel a reggel, hulló ködeivel.  
Ha elfelejtenélek, nyelvem apadjon el.  
Motyónkkal hazafelé húztam a taligát:  
kislányom a nyakamban, zászlómon a világ.

[1962 e.]



## Fa az erdő szélén

Fa az erdő szélén... Oly egyedül áll, mintha nem is odatartoznék. Amíg társai magasba szökkenő lombkoronájukat királyi büszkeséggel hordozzák, ennek görcsös ágai úgy nyúlnak fölfelé, mint a fuldokló vonagló keze. Vízmosta gyökérzete óriási madárkaromra emlékeztet, amely titáni küzdelemmel kapaszkodott a sziklába, nehogy porba zuhanjon. Neki nem puha humusz jutott, mint a többinek, hanem a szaggató, súlyos kőhalom. Ezt kellett szétfeszítenie, hogy hasadékein áthatolva elérje a termőtalajt. Az évtizedes küzdelem megannyi nyoma a megviselt, vastag rostokon, ahogy kidagadnak a földből, mint az agyonhajszolt teherhordó lovak lila erei.

Milyen mohón tapad a megtalált rögökhöz; átöleli, akár a gyermeki karok az édesanyát. Törzse szintúgy vallomás. A kéreg csupa ránc, forradás, szövevény: az idők által vésett ezernyi rovásjel. Viaskodott a fergeteggel, amely leteperete volna. Bilincsbe verte a fagy, vajták rovarok, férgek, sújtotta lángkardjával a villám. Tartása megbillent, mint a vívóé, az elzuhanást megelőző pillanatban. S lám, él, nem roskadt le!

Ó, erdőszéli magányos fa! Ne félj! Te is virágokba öltözől, s megtermed gyümölcsödét.  
Csak a gyökér legyen erős...

[1960–1962]



### Legenda, éjszaka

Éjszaka felébredtem.

A levegő titkos folyója ömlött a kitért ablakon  
a világ nyitott szájú forrásából, melyről elgördült a kő.

Az ég gyöngyházfényben lövelt.

És akkor láttam az ég mélységében egy csillagot imbolyogni egyedül.

Valahonnan Ceylon felől közeledett országunkhoz

hol rizsföldek suhognak és sötét kulik énekelnek az emberi  
fájdalomról.

Nem csillag ez! - hajó!

küzd a tengerrel, véres lámpásai lobognak.

Ne aludj városom, felénk közeleg ködös évezredekben.

Elszánt vándorok az utasai, kik elmentek egyszer hajóikkal e földről  
mikor még őseink éltek.

Szomorúság volt az emberek között és ők azt mondták:

neki megyünk ennek a távoli birodalomnak, a tengernek,

aminek a neve Kéklő Egek,

a holdontúli országokban is fogunk járni

és megmártjuk korsónkat a sugarak kútjában

hogy hazahozzuk a világ végéig...



### Dózsa cigányai

– Hová mentek, hé, cigányok?

– Dózsát enni, Dózsát enni,  
parázssülte combjaiból,  
fogainkkal marcangolni.

Húst szaggatunk ágyékából,

### Önarckép 1962

Minden a vers!

Az életem csupán annyit ér,  
amennyi két rím közé befér,  
ami belőle verssé alakul,

és felhasználódik nyersanyagul.

Ő parancsol rám, és én neki hordom  
az örömöm, a fájdalmam, a sorsom,  
hogy fölzengjen a szó hangszereim;

Öt szolgálgják híven érzéseim,

a versért hall a fül és lát a szem,

a bensőm is csak eszköz, szüntelen

őt építik a tájak, hajnalok,

a felsuhanó esti csillagok,

baráti kezek, asszonyi karok.

szánkban lángok, torkunk máglya,  
gyomrunk tüzes, vad temető,  
testünk eleven koporsó.  
Esszük, esszük jó apánkat,  
bíborpiros, szent patakja,  
vére csorog le orcánkon;  
üvölnénk, de nem szabad,  
üvölnénk, de nem tudunk.  
Járjad, cigány, járd a táncot,  
pengessétek, citerások,  
sípos, fújjad, ég hasadjon,  
rajta more, harapd, szaggasd!  
Szilaj urak kurjantanak,  
hahotáznak, korbács csattog,  
mi meg körben, iszonyatos  
körben forgunk parancsszóra,  
Dózsát enni, Dózsát enni,  
amint ott ül parázstrónján,  
vasláncok közt, szörnyű fáklya,  
a szegények nagy királya,  
ki kezünkbe kardot adott,  
zászlainkat felemelé,  
sorainkat elrendezé,  
Cegléd alatt, Temesvárott.  
Ó, vitéz György, mért nem győztél?  
Ha nem győztél, most felfalunk,  
könnyeinkkel sózzuk húsod,  
eb módjára lakomázunk.  
Jaj, irgalmazz, Jézus Krisztus,  
nekünk, akik gyalázatunk  
mocskát hordjuk mindörökké;  
a sírban is majd így forgunk,  
félelemverte pokolban,  
s öklendezve, felőrjögve,  
őt emésztjük, őt szaggatjuk,  
álmainkat tépjük, tépjük...  
Dózsát esszük? – Nem, magunkat,  
önmagunkat faljuk fel.

(1957)



### **Este a játszótéren**

Mikor a játszótéren  
az árnyak sokasodnak,  
akkor a lábnyomocskák,  
elfáradt, rajzó nyájak,  
porbarótt gyermekléptek  
hazafelé vonulnak,  
s elalszanak a hinták,  
moccan még egyik, másik,  
az elálmosodásig.

Megrezzen az ülőke,  
s tipegő apró, szőke

Minden a vers, minden a költemény...  
Ha végzetem azt kiáltná felém:  
ürítsd ki most a méregpoharat,  
s megleled végre a tollad alatt  
a világot és benne önmagad,  
sugárzó igékbe vésve, tisztán:  
érte akár a halált is kiinnám  
mosolyogva, mohón; csak a vers éljen,  
felszikrázva a végső szenvedésben.

Miféle kényszer ültetett le hajdan  
papír elé, fölosztódni szavakban?  
Az ember ügye? Az önszeretet?  
Kinek, miért, róttam betűimet,  
és vércsecsőrrel lelkem téptem folyton...  
Csak a vers, a vers,  
csak a vers lángja lobogjon,  
mint öngyújtotta máglya, mint zsarát,  
egyre és újra  
egy életen át.

Kinek, miért? Tán magam sem tudom,  
s ballagok egy hosszú nagy úton;  
a kanyargó, leírott sorok  
meredek ösvényén vonulok.  
Ahol elvétem, ti segítsetek,  
barátaim és örök mesterek.  
Ki rámint: folytasd! – benne van a versben,  
s erejével sokszoroz meg engem.  
Valaki éppen várja valahol,  
társat keres és szavamra hajol:  
találkozva a vers betűivel,  
belső rendjét véle építi fel.

A jó ügyért röppenj hát, költemény;  
légy csillag is, ha halovány, szerény,  
de mégis fény a világ nagy egén!

Miért a vers?

Benne egy üzenet,  
hogy vannak hegyek, erdők, tengerek,  
és amit kerget szomszárban a lélek,  
az igazsággal párosuló szépet  
hirdesse, vallja: az emberi lét  
megújulást teremtő ünnepét,  
a jóra jót, az igenre igent,  
a pillanatban is a végtelent.

[1962]



### **Virágének**

Láttam egy fát, ezüst ággal, patakot csillagsugárral,  
Gyöngy madárkát, amint szárnyal, tusázva az éjszakával.  
Mint reneszánsz dús keretben, hímes szóval fűzöm versem,



leányka ütemét  
őrzi talán,  
az éjszakán,  
s míg oldalára ráhajol a csend,  
a tovaröppent  
játékról mereng,  
a lombokról, a felkelő csillagról,  
hová – úgy véli – egyszer odaér.

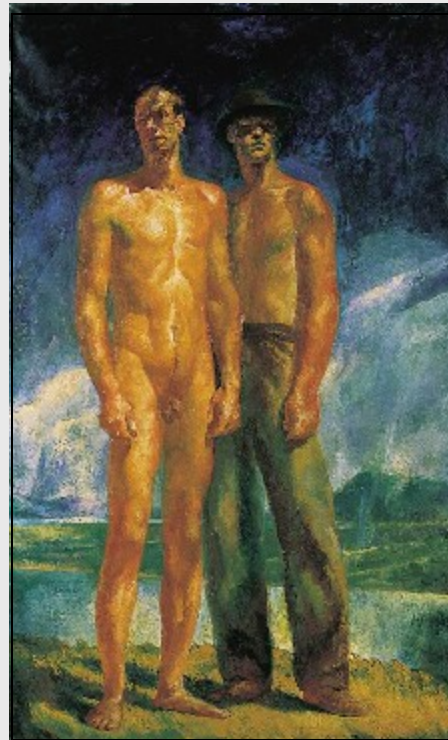
Nem, csak a szél, a szél  
nyomán libeg a drótkötél,  
s fuvallatára ring a  
bóbiskoló,  
kis űrhajó,  
az alkonyati hinta,  
s oly halkán remeg már,  
mint dallamba szövött  
ősfájdalom,  
miként az örök,  
idők múlását jelző  
lengő inga:  
suhan, lebeg,  
fordul, megáll:  
élet – halál –  
élet – halál –,  
hinta,  
palinta.

[1962–1965]



Hogy példázatomba rejtsem feltündöklő szép szerelmem.  
A világnak osztod magad: te vagy a fa, te a patak;  
S húgocskáid, a madarak, ha megfáradsz, rádhajlanak.  
Életünkkel körbe-körbe, ősballedákba bűvölve,  
Ekként forgunk mindörökre, fényelöltő nagy ködökbe...

[1960–1962]



Szőnyi István: Hegytetőn

Az alanti szerző nevére kattintva az előző számokban közölt gazdag válogatás olvasható.

Költő Nagy Imre, Balázs Béla, Oláh Gábor, Kaffka Margit, Rozványi Vilmos, Keszthelyi Zoltán,  
Nadányi Zoltán, Bárd Miklós, Hollós Korvin Lajos, Fodor József, Gellért Oszkár,  
Marconnay Tibor, Simon István, Rab Zsuzsa, Jókai Mór

*gondolatok*

Szerkesztő: Aszalós Sándor



Ignotus  
A politika mögül

Most van sírás és fogak csikorgatása Magyarországnak a nemzetiségek közt való felosztása miatt - s még azt sem lehet mondani, hogy ok nélkül való volna. Szentigaz: mihelyt a paktálási politika megkezdődik, mihelyt az oláhokkal mint oláhokkal, a tótokkal mint tótokkal, a szerbekkel mint szerbekkel áll szóba a magyar állam, akkor hamar megszűnik egységes magyar állam lenni. Annál is inkább, mert bármily veszedelmes ez a paktálási politika, annyira nem lehet az ellen szólni, ami a belső foglalatja. Nem természetes, nem emberséges,

nem tisztesség dolga-e, hogy az oláh gyerek oláh iskolában tanuljon, az oláh embert oláhus igazgassák, oláh félnek oláhus tegyenek törvényt? Nem magától értetődik, hogy amely országban milliószám vannak oláhok, ott államtitkár, sőt miniszter is legyen oláh, annál inkább főispán vagy éppen szolgabíró? S hogy ami költségét iskolának vagy igazgatásnak az állam különben viseli, viselje olyanét is, ami oláh?... És így tovább... ez az, amit nem szabad megtagadni... ez az, amit rég meg kellett volna adni... jobban mondván: aminek magától értetődően már rég meg kéne lennie, hogy beszélni róla ne lehessen, hogy veszedelni körül ne legyen alkalom. S mégis ez az, ami ha megadják: méreg annak, aki megadta, éppen azért, mert elszedték tőle, mert rákényszerítették, mert megverték vele. A nemzetiségek, melyek legtermészetesebb emberi és polgári jogait annak fejében kapják meg, hogy segítsenek lehetségessé tenni az alkotmányos álcú többségi kormányzást: ezt a segítséget majd újra meg újra megfizettetik maguknak - s igen hamar olyasmivel, ami nem jár nekik sem emberekül, sem polgárokul -, ami nem szabadság, hanem kiváltság, ami nem jog, hanem harács.

Ez az átka a paktum-politikának. Az, hogy a legtermészetesebb és legszükségesebb jogok megadásával egyben menten olyan partikularizmust és federalizmust állapít meg, ami se nem jogos, se nem természetes. Amit e paktumokban a nemzetiségek kapnának: az, szó sincs róla, mind jár nekik, s jár elejétől fogva. Vétek volt eddig halasztani s most már lehetetlen halasztani. De amíg a halasztás lehetséges volt, volt választásunk, hogy adjuk meg a nemzetiségeknek, ami megilleti őket. Ugye, hogy ez ne jelentsen, vagy legalábbis ne mindjárt s nem önmagunktól instituáltan, partikularizmust és federalizmust, vagy ugye, hogy azt jelentsen.

Az első mód (és alkalom) az lett volna, hogy megindítunk egy általános demokratikus (amit úgy is lehetne nevezni, hogy emberséges) politikát, s ennek emberséges mivolta éppoly magától értetődően megadta volna az oláh gyerekeknek az oláh iskolát s az oláh parasztnak az oláh bírót, mint ahogy nem engedte volna az agrárius vámpolitikát annyira túlkapóvá lenni, hogy a mazsolaszőlő miatt Görögországot s a sertések miatt Szerbiát s a marhahús miatt Romániát tegyük halálos ellenségünké. E módnak a módja pedig a legegyszerűbb mód lett volna a világon: nem félni (legalábbis ne nemzetiségi következei miatt) az általános választójogtól. Az általános választójog parlamentje a demokrácia általános, egyetemes, privilégiumot senkinek nem adó formájában adta volna meg az oláhnak, ami az oláhé, s vette volna el a magyar úrtól, ami a rác sertéskereskedőé. Lehet, hogy a demokrácia megengedte megerősödés a nemzetiségeknek valaha, a messze jövőben, adott volna olyan erőt, hogy partikuláris törekvéssel az állam s a nemzet egységét felrobbantsák. De ez először is messze jövő volna, aztán nem bizonyos, hogy egy egyetemességben boldoguló nemzetiségek partikuláris törekvéseik maradnak-e, s az sem, hogy egy egyetemesen demokratikus népjóléti politika nem erősítene-e meg annyira ezt az egészet, hogy semmi partikularizmus ne tudja felrobbantani?

Az usque mindenesetre kevesebb lett volna, mint így: mikor a demokráciától félvén, az állam s az uralkodó rendek mindjárt partikularizmus formájában kénytelenek megadni, amitől mint demokráciától fáztak. Most már eleve bizonyos, mert eleve megvan az a federalizmus, mely a demokrácia során csak késő jövőben következett volna el, s akkor is csak talán, s mindenesetre olyan napokban, mikor a magyar állam és nemzet erős lesz - nem pedig mostani szörnyű leromlottságában. S megmenekültek-e ezen a végzetes áron a demokráciától? Dehogy - mihelyt a nemzetiségek a paktumok útján erőbe kapnak s hatalomra jutnak, magától értetődően menten arra fogják fordítani hatalmukat, hogy minden arisztokratizmust kiirtsanak, mert így tudják leghamarább s leghalálósabb biztossággal szíven találni a magyar uralom, a magyar államiság, a magyar nemzeti egység arisztokratikus princípiumát.

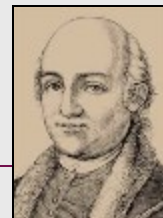
Egyszóval: a demokrácia késleltetése csak siettetette eljövetelét. Ez bizonyos és rögtönös kárrá tette mindazt, ami csak esetleges és távoli veszedelme lett volna. Ezt jól megcsináltuk.

Nyugat; 1914. 2. szám

klasszikusaink

Szerkesztő: Kaskötő István

Virág Benedek



1754-1830

A MÚSÁKHOZ

Hová ragadtok? melly ligetek, s setét

A KALITKÁBA ZÁRT MADÁRRÓL

Szabad teremtmény, kis Madár!

Ernyőkbe visztek? mennyei lángotok

Új és szokatlan tűzbe hozta  
Szívemet, oh Helikon leányi!

Itt e magános szent helyeken fogom  
Magyar Minervát zengeni lantomon.  
A halhatatlanság fiának  
Érdemit itt fogom énekelni.

Tí, csendes erdők puszta homályai!  
Tí, kis folyóknak víg csevegései!  
Melly kellemes, mely boldogító  
Gondolatokra vezettek engem!

Mert a dicsőség Szűzei lakhelyet  
Vertek magoknak bennetek. - Engedek  
Szent ihlelésteknek, s örömmel  
Engedek, oh Helikon leányi!



---

## ÉLETRAJZ

---

### EGY JELES POÉTÁRA

Mindég titokban tartod-e, s zár alatt,  
Barátom! elméd szép szüleményeit?  
Vagy már az Éjnek szántad őket,  
S büntelenekre halált bocsátasz?

Ne légy kegyetlen, kérlek! ereszd hamar  
Szárnnyokra: mit vársz? ím az üdő siet,  
S a tétovázó versezőre  
Visszanevet szaladása közben.



Szőnyi István: Hazafelé.

VÁLASZ KISFALUDI KISFALUDY SÁNDORNAK

Melly kéz, kegyetlen kéz, fogott el!  
Tudom: sohajtasz sorsodon,  
S várod naponként a szerencsét;  
Még alszik a Hajnal, s te már  
Vered kalitkád szárnyaiddal.  
Oh mondd ki nékem, kis Madár!  
Örülsz-e vagy nem álmaidnak?  
Ha hallja gazdád éneked,  
Gondolja: hálálod kölessét.  
Nem vélem én azt, s nem hiszem;  
Te átkokat zenegsz fejére.  
Ha látja, hogy bé van fejed  
Szárnnyadba dugva, s csendesen vagy:  
Azt mondja: már megfáradott  
S elnyúgodott az én Madárkám.  
Nem! Nem! Te bús óráidat  
Bánkodva számlálod magadban,  
S hogy jobb reményed nem lehet,  
Utálsz a napnak világát.  
Ha vagy veréb hozzád röpül,  
S akar kicsípni étkeidből,  
S te addig állasz ellene,  
Míg messze tőled el nem űzted;  
A gazda rátok néz, nevet,  
S örül az ártatlan csatának;  
Nem tudja, hogy barátja vagy  
Annak, kit elversz a veszélytől.  
Ha csípkeded rostélyidat,  
Vagy újait tréfás Uradnak;  
Azt véli, hogy játszol vele,  
S hogy elfelejtetted, mi voltál.  
Én azt hiszem, hogy mérgedet  
Szívére kívánod kiadni.



### LANTOMHOZ

Itt fogsz, szerettem Lantom! ezen szelíd  
Nyárfának ágán függeni; a Vidék  
Csendes körülöttünk, az Éjnek  
Színe kies, valamerre terjed.

Amíg Zefírnek gyenge lehelleti  
Apolni fognak tégedet: addig én  
A gyepre dőlven e pataknak  
Partja fölött magamat kinyugszom.

De melly setétes felleg emelkedik  
Egyszerre? mint zúg fergeteges szele!  
Keljünk fel. Ah! e nagy Világban  
Minden öröm kicsiny és enyésző!



HANGZATKA NÉGYES TROCHEUSOKBAN

Sándor! igen későn jött el leveled. Te novemberbert  
Írtál abba, s azont én Jánus végire láttam.  
Már csaknem felháborodám mint a Duna habja  
Néha, mikor Boreás megzurja, zavarja, de mégsem  
Annyira, mit Te, kiben Balaton zajgása, ha kényed  
Fordúl, szembetünőbb. Így szólsz. Halljadsza tanácsát  
A te barátodnak: Balatont, ha haragra felindult,  
Látni ne menj: oh fuss el messzire tőle, barátom,  
Mint a tűzhányó Etnától. Nem szabad a rossz  
Példán kapni. Midőn csendes valamint az aludttéj,  
Akkor nézd, és nézd reggeltől kezdve napestig.  
Így teszen az, ki emez dalt általam adta tenéked:[5]  
Mert másé, de kegyes Músám könyvembe leírnom  
Azt engedte; talám, mondd, meg fog tetszeni soknak;  
Jó szívnek jó érzésit ki ne lássa örömmel?  
Olvasd hát, sőt zengd citarádnak szent szava mellett  
Háromszor; titkos szám ez, s bír bájos erővel.



A Hazának szent szavára  
Fogni fegyvert szép dücsőség;  
Fényesen hat illy örökség  
Századok sok századára.

Hát velem jer a csatára,  
Hol reánk vár a Reménység;  
Ez, vitéznek nagy segítség,  
Kit nem is hagy el magára.

Majd az ellenség ijedve  
Nézi bátor fegyverünket,  
S elszalad magát feledve;

Mink be nem festvén  
kezünket,  
S csendesítvén düh-tüzünket,  
Vissza ballaunk örülve.



## MESÉK PHAEDRUSKÉNT

### XVIII RÓKA ÉS SAS

Egy rókakölyket a körmös sas elragadt,  
Hogy éh fiainak adná. A búsult anya  
Nagy szívszakadva kérte vissza kisedét.  
A sas magasról, hol rossztól nem tarthata,  
Az esdeklőt úgy nézte, mint valamely bohó  
Állatot, és a szerencsétlent kicsúfolá.  
A róka fájdalmas haragjában tüzet  
Vitt, s a magas fát, mellyről felbosszantatott,  
Fenyegette. Ekkor szepegett a kevély madár,  
S kit imént kiröhögött, mint alacsonyt és nemtelent,  
Alázatos reménykedéssel kérlelé,  
S a rókakölyket sérelem nélkül adá  
Anyjának. A magasságot is érheti veszély.



### XXV HOLD ÉS UGATÓK

A hold egész fényében indult egykor el;  
Szaladott előtte s bújt a felleg mindenütt;  
Csaknem világgá változott a nagy setét.  
Illy méltósággal és tekintettel vala  
Midőn kikelt egy nagy komondor ellene,  
S csaholni kezdte: amit hallván a kisebb  
Kopók nagyobb visítást indítottanak.  
Egész falunak álmát elverték a bohó  
Lármával. Osztán tetszett ki, hogy a hold jeles  
Képét ugatták oktalanságok szerint.  
A képzelődés csalatik, egyszersmind csal is.

### XXI FECSCKE ÉS VERÉB

Fészkén a fecske, tél után megtértekor,  
Egy verebet látott, kire nagyon neheztele.  
Intette, kérte, hogy belőle menne ki!  
De a veréb az elfoglalt üres helyet  
Magáénak mondotta, s nem mozdult; amaz  
Méginkább fecsegett és pörlekedett ellene.  
A házigazda végre lőn köztök bíró:  
Mit pántolódtok, mond; világos a dolog;  
Te fecske rútol, mert hírem nélkül hagyál  
Ide engemet; ez ellenben itt maradt velem,  
S kemény hideget és koplalást tűrt, szenvedett;  
Méltó tehát, kit ilyen hívségért szegény  
Házamnak árnyékában eltartsak. Neked  
Szállást gerendám, míg fenn leszen az, soha nem ad.



### XLIX MÓMUS

E nagy világban sok bohó Mómus vagyon.,  
Mert van ki látó szemeket akarna a nyakán  
Hátul is, van ki oldalán nagy ablakot;  
Vagyon ki lába ikráját inkább elől  
A szárán látná; van ki még a fákon is  
Nem buta disznókat hizlaló makkot, hanem  
Jó cserhajú dinnyéket akarna, s így tovább.  
Mómusnak apja Somnus, anyja Nox vala,  
Azaz: Álom és Éj; nem csuda, hogy ilyen derék  
Szülőktől illetén derék fi származott.





**A Magyar Elektronikus Könyvtár  
adattárából.**

[Vissza a tartalomjegyzékhez.](#)